

Ahoj děti,

víte co je to pověra? Nebo lépe: věříte na pověry? Já třeba znám lidi, co se vyhýbají puklým kachličkám na chodníku nebo kanálům – a to včetně těch zavřených. Anebo takové, co vstávají z postele vždycky pravou nohou. Anebo lidi, co by v pátek třináctého nejradši nevycházeli z domu ven. Anebo rozbité zrcátko 7 let neštěstí, zatímco střepy znamenají štěstí. To mě trochu plete, protože zrcátko se většinou rozbije na střepy, že? Proč myslíte, že tomu tak je? Ono to někdy tak skoro vypadá, že ty pověry vychází, že?

Chtěla bych vám vyprávět jeden příběh. Před mnoha lety byla druhá světová válka, o které se v dějepise určitě budete učit, nebo jste se už učili. Válčilo se na zemi, ve vzduchu i na moři. Právě námořníci si hodně na pověry potrpí. Jeden německý námořník tehdy měl nastoupit na svoji loď a při cestě našel v přístavu opuštěného kocoura. Propašoval ho na palubu své loď. Byla to bitevní loď a jmenovala se Bismark. Tehdy to byla móda, že každá loď měla svého zvířecího mazlíčka, většinou psa nebo kočku, ale taky třeba papouška nebo dokonce cvičenou kysu. Jenomže co se nestalo. Válečná loď Bismark byla hned na své první bojové plavbě potopená. Kočky mají 7 životů – nebo to je taky pověra? Tonoucímu kocourovi se podařilo vyškrábat na prkno, které plavalo kolem. Tam si ho všiml britský plavčík, který měl hlídku na torpédoborce, který zrovna zachraňoval německé námořníky. Zatímco němečtí námořníci putovali do zajetí, kocour na palubě torpédoborce Cossack zůstal a stal se mazlíčkem námořníků. Jenže už za půl roku torpédoborec potopila německá ponorka. Kocour to opět přežil a námořník, který ho zachránil, si jej vzal na své nové působiště – letadlovou loď Ark Royal. Jenže už za čtrnáct dní šla v bitvě ke dnu i letadlová loď. Záchraná plavidla našla kocoura, jak si hoví na kusu dřeva a plave si po moři. O kocourovi se v námořnictvu rozkřikla pověst, že nosí smůlu a najednou číču nikdo na loď nechtěl. Nakonec se pro něj našlo místo v penzionu pro staré námořníky v Anglii, kde žil dalších 10 let poklidným životem, daleko od vody a lodí. Pověst o kočce přinášející smůlu mu však zůstala a kdoví, jestli právě tenhle kocour, kterému Němci říkali Oskar a Britové Sam, nezaložil základ pověry, že kočka nosí smůlu. Několik týdnů potom, co kocour umřel, penzion zachvátil požár a celý shořel. Staří námořníci v tom měli jasno – mohla za to smůla, kterou kocour nosil...

A teď jedna těžká otázka: Kdo ví, jakou měl kocour barvu? Černou?!? Haha, tak vidíte, že jste se taky nechali nachytat na pověru. Oskar-Sam byl obyčejný mourovatý kocour.

Kdepak, na pověry nevěřte. Pán Bůh je vládcem tohoto světa. Ani černá, ani žlutá nebo fialová kočka nemůže svým chozením nic ovlivnit, leda že koukáte po ní a nedíváte se, jestli nejede auto. O naše osudy a životy pečuje Pán Bůh a Pán Ježíš osobně. Slibuje, že bez jeho vědomí nám ani vlas z hlavy nepadne. Vždyť sám říká: „Podívejte se na polní kvítí, jak je oblečené. A když se tak stará o polní květiny, o co víc se stará o nás, kteří jsme jeho dětmi. Tak nezapomínejte, že všechny věci má ve své moci Pán Bůh a že to on nás chrání, aby se nám něco zlého nestalo.